

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **T. T.**, proti žalované **Vězeňské službě České republiky**, Věznice Valdice, Nám. Míru 55, 507 11 Valdice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. února 2016, o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 26. února 2016 se z r u š u j e a věc se žalované v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět věci

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí vychovatele věznice Valdice (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 2. 2016, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest podle ustanovení § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“), který spočíval v umístění žalobce do uzavřeného oddělení na 7 dnů, s výjimkou doby

stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Kázeňský trest byl uložen nepodmíněně.

V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je skutek popsán tak, že dne 2. 2. 2016 v 10,15 hodin ve věznici Valdice na ubytovně „E“ v cele 322, kde byl žalobce samostatně ubytován, byla při provádění technické prohlídky cely nalezena neoznačená a neevidovaná telefonní karta v hodnotě 180,-Kč (č. 0006828947) se závěrem, že žalobce telefonní kartu získal zakázaným způsobem, bez souhlasu Vězeňské služby. Tím porušil ustanovení § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS, podle kterého je odsouzeným zakázáno bez souhlasu Vězeňské služby prodávat, směňovat a darovat věci, které má v držení ve věznici. Uložení kázeňského trestu včetně jeho typu a výše je odůvodněno tak, že vina žalobce byla prokázána záznamem o kázeňském přestupku ze dne 2. 2. 2016, č.j. VS-47887/ČJ-2016-802232-KŘ, zpracovaným inspektorem prap. R. S., svědeckou výpovědí vrchního asistenta B. K., jejichž výpovědi se doplňují, jedná se o osoby důvěryhodné a jejich svědectví je zcela dostatečné k prokázání viny. Dále byla k důkazu použita evidenční karta věcí ponechaných žalobci, kde předmětná telefonní karta není zaznamenána. Dle správního orgánu tak bylo jednoznačně prokázáno, že se skutek stal, jak je popsáno v záznamu o přestupku, že jej spáchal vědomě sám odsouzený bez zavinění dalších osob a že se jedná o kázeňský přestupek. Žalobce svým vyjádřením, že telefonní kartu obdržel od konzula Ukrajiny, spáchání kázeňského přestupku nevyvrátil, ač správní orgán připustil, že v minulosti žalobce opakovaně telefonní karty od konzula Ukrajiny v korespondenci obdržel. Tyto však byly vždy zaevidovány a označeny a žalobce je postupně využil k telefonním hovorům, přičemž k datu 2. 2. 2016 žalobce již žádnou telefonní kartu v evidenci neměl. Dále je v odůvodnění uvedeno, že při rozhodování o uložení druhu a výše kázeňského trestu bylo zohledněno dosavadní chování žalobce (v průběhu výkonu trestu byl již 12x kázeňsky trestán), způsob spáchání a závažnost kázeňského přestupku.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně si žalobce podal stížnost, kterou speciální pedagog žalované zamítl žalobou napadeným rozhodnutím jako nedůvodnou dne 26. 2. 2016. Dle žalované bylo zavinění žalobce prokázáno a uložený kázeňský trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku a je v souladu s účelem výkonu trestu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná k jednotlivým námitkám žalobce uvedla, že: (1) Zakoupení telefonní karty je ve vězeňské prodejně možné, před vydáním odsouzenému se telefonní karta označí jeho jménem a eviduje v evidenční kartě věcí ponechaných odsouzeným. Bylo prokázáno (archivovanými objednávkami zboží žalobce), že uvedenou telefonní kartu ve vězeňské prodejně nikdy nezakoupil. (2) Žalobce sám potvrzuje, že telefonní kartu nabyl nepovoleným způsobem, proto nebyla označena jeho jménem a nebyla zaevidována. (3) a (4) Žalobce porušil ustanovení § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS, neoznačenou a neevidovanou telefonní kartu, která byla u něho nalezena při provádění technické prohlídky cely dne 2. 2. 2016 mohl získat jedinečně směnou, prodejem nebo darováním, tedy nepovoleným způsobem a v rozporu s § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS. (5) Žalobce požádal vychovatele o zaevidování a označení telefonní karty až po jejím nalezení dne 2. 2. 2016. K uvedenému datu žádnou diplomatickou korespondenci neobdržel, což lze dle žalované doložit evidencí v jednotném záznamovém listu pro korespondenci v elektronické aplikaci VIS. Telefonické hovory nebyly žalobci povoleny právě proto, že již žádnou telefonní kartu neměl.

II. Obsah žaloby

Včas podanou žalobou (jež se v podstatě obsahově shoduje s námitkami uvedenými ve stížnosti) se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalované. Žalobce předně popsal skutek, který je mu kladen za vinu včetně citace ustanovení § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS. Namítal že: (1) Telefonní karta je druh zboží, který může být volně zasílán do věznice, je ve volném prodeji ve vězeňské kantýně a žádného zvláštního souhlasu Vězeňské služby k získání tohoto druhu zboží není třeba. (2) Telefonní karta je nezaevidovaná, jiným jménem neoznačená, tedy nikomu jinému nepatřila. Žalobce tak nemohl spáchat kázeňský přestupek podle § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS, neboť prokazatelně nalezenou telefonní kartu nikomu nesměňoval, nedaroval ani neprodával. (3) Kázeňský přestupek dle § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS není možné spáchat bez zavinění dalších osob. (4) Na cele 322 byl ubytován samostatně, neměl přístup k jiné osobě. Na předmětné ubytovně je zřízen speciální bezpečnostní režim striktně omezující styk mezi odsouzenými. (5) Telefonní kartu nemohl získat jinak, než jak uvedl v kázeňském řízení, a to v korespondenci od Konzulárního oddělení Velvyslanectví Ukrajiny v České republice, což jistě není způsob zakázaný. Za nepravdivé označil tvrzení žalované, že všechny telefonní karty od konzula byly vždy zaevidovány, došlo i k tomu (ojediněle a výjimečně), že se vychovatel svévolně seznámil s obsahem diplomatické korespondence a doručil ji žalobci v rozbalené podobě. Dále namítal, že vychovatele včas informoval o tom, že má ve svém držení novou nezaevidovanou telefonní kartu, ale vychovatel mu ji odmítl zaevidovat. Trvá na tom, že neporušil ustanovení § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS. Navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

III. Obsah vyjádření žalované k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná sporovala všechna tvrzení žalobce a navrhla zamítnutí žaloby. V bodech I. až IV. svého vyjádření podrobně popsala průběh řízení o kázeňském trestu včetně rozhodnutí o jeho uložení i rozhodnutí o žalobcem podané stížnosti.

V bodu V. svého vyjádření žalovaná popsala problematiku realizace telefonních hovorů odsouzených ve věznici Valdice. Citovala ustanovení § 18 ZVTOS, § 4 a § 30 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „ŘVTOS“) s tím, že telefonní karty odsouzených ve věznici Valdice jsou evidovány, aby nedocházelo k jejich zneužití v případě krádeže či jako formy platidla mezi odsouzenými. Telefonní kartu může odsouzený získat zakoupením ve vězeňské prodejně (věznice má o tom přehled), v korespondenci (kontrola se provádí pomocí rentgenu) či nárokovém balíčku. Evidování telefonních karet je interním opatřením v rámci věznice Valdice, žalobce byl s režimem používání telefonních karet ve věznici Valdice seznámen.

K jednotlivým žalobním námitkám uvedla následující: (1) Odsouzený sice nepotřebuje individuální souhlas k získání telefonní karty, ale vždy před jejím vydáním je zaevidována. (2) Žalobce v průběhu řízení nedoložil, jakým způsobem telefonní kartu nabyt. Samotné držení neevidované telefonní karty žalobcem vede k jednoznačnému závěru, že ji získal právě nedovolenou směnou, koupí nebo darováním od jiného odsouzeného. (3) Na nedovolené jednání neměla vliv jiná osoba. (4) Samostatné ubytování žalobce nevylučuje možnosti navázání nedovoleného styku s jinými odsouzenými. Do částečného kontaktu se dostávají např. při vycházkách, kde stavebnětechnické řešení vycházkových dvorů nevylučuje možnost předání drobného předmětu nebo prostřednictvím tzv. koňování mezi okny cel (provázky nataženými mezi okny skrz mříže). Tvrzení žalobce o úplné izolaci od jiných odsouzených tak neodpovídá skutečnosti. (5) Tvrzení žalobce o doručení telefonní karty od konzula bylo jednoznačně vyvráceno již v průběhu kázeňského řízení. Dříve takto doručené karty byly žalobci vždy zaevidovány, v době spáchání přestupku již žádnou v evidenci neměl. Žalovaná uvedla, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 26. 2. 2016 jednoznačně vyplývá, že v rozhodné době předcházející zjištění přestupku žalobce žádnou diplomatickou korespondenci neobdržel. O zaevidování telefonní karty požádal až po jejím nalezení při prohlídce dne 2. 2. 2016.

Tvrzení žalobce o kontrole a otevírání diplomatické korespondence žalovaná označila za nepravdivé a účelové. Uvedla, že ke kontrole korespondence se využívá rentgen a pokud je v ní detekována telefonní karta, je celá neotevřená zásilka předána odsouzenému, který ji otevře a předá telefonní kartu vychovateli k zaevidování.

V bodu VI. svého vyjádření žalovaná poukázala na pravidla pro ukládání kázeňských trestů tak, jak jsou upravena v ust. § 47 ZVTOS a podrobněji obsažena v ustanoveních § 58 až § 61 ŘVTOS. Obecnou definici kázeňského přestupku obsahuje ust. § 46 odst. 1 ZVTOS a dle žalované je nezpochybnitelné, že žalobce svým jednáním prokazatelně porušil ust. § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS. Zdůraznila, že celé řízení bylo vedeno v souladu s příslušnými právními a vnitřními předpisy, konkrétně ZVTOS, ŘVTOS a nařízením generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 36/2014, o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců, ve znění nařízení č. 52/2015. Uvedla, že v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznici v reálném čase, a proto na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. Má za to, že rozhodnutí o přestupku obsahuje dostatečně přesnou specifikaci rozhodujícího orgánu i žalobce, výrokovou část, popis skutku, odůvodnění, závěr o porušení konkrétní právní normy s vymezeným skutkem, poučení o oprávněném prostředku, datum a podpis oprávněné osoby. V řízení o stížnosti žalobce pak příslušný pracovník žalované celou věc přezkoumal v celém rozsahu podané stížnosti, rovněž i toto rozhodnutí je řádně odůvodněno a obsahuje zákonem požadované náležitosti.

IV. Obsah replik žalobce a dalších vyjádření žalované

K vyjádření žalované podal žalobce (dne 6. 4. 2016) repliku, v níž namítal, že (1) prostřednictvím evidence v jednotném záznamovém listu pro korespondenci v elektronické aplikaci VIS lze doložit, že dne 31. 12. 2015 obdržel diplomatickou korespondenci. (2) Sporoval tvrzení žalované o tom, že o zaevidování telefonní karty požádal až po jejím nálezku dne 2. 2. 2016. Namítal, že žalovaná sama uvedla, že před nálezem telefonní karty (tedy v lednu 2016) mu vychovatel dvakrát nechtěl povolit hovor s matkou, z čehož je dle žalobce zřejmé, že vychovatel věděl, že žalobce má v držení novou nezaevidovanou telefonní kartu v době před jejím nálezem. (3) Žalovaná neprokázala, jakým způsobem žalobce telefonní kartu nabyl, kdy, kde a od koho, jakým způsobem, čím zaviněním a za jakých okolností se dostala do věznice. Zpochybňuje tvrzení žalované o tom, že bylo jednoznačně prokázáno, že ji získal právě nedovolenou směnou....od jiného (nezjištěného) odsouzeného. (4) Uvedl, že žalovaná postupovala v rozporu s Evropskými vězeňskými pravidly (čl. 24.1, čl. 24.2, čl. 24.4 a čl. 24.5), podle kterých musí být vězňům dovoleno komunikovat s rodinami, aby měli možnost udržovat a rozvíjet rodinné vztahy.

Žalovaná ve svém stanovisku ze dne 29. 4. 2016 k replice žalobce (1) potvrdila, že podle záznamu VIS žalobce obdržel korespondenci z Velvyslanectví Ukrajiny (dle současně doložené kopie VIS mu uvedená korespondence byla doručena dne 31. 12. 2015). Žalovaná pokračovala, že ve VIS (doloženo další kopíí VIS) je zaznamenáno povolení žalobci k realizaci telefonního hovoru s jeho matkou dne 31. 12. 2015 v čase od 13,00 hod, který však nemohl být uskutečněn proto, že žalobce neměl telefonní kartu. Z uvedeného dle žalované vyplývá, že ji nemohl z této diplomatické korespondence získat. (2) Žalovaná setrvala na tom, že žalobce o zaevidování telefonní karty požádal až po jejím nalezku při technické prohlídce cely dne 2. 2. 2016. S odkazem na další záznam ve VIS (doloženo jeho kopíí) uvedla, že dne 25. 1. 2016 žalobce požádal o uskutečnění telefonního hovoru na den 27. 1. 2016 s využitím telefonní karty. Dle záznamu v evidenční kartě však telefonní kartu nevlastnil. Žádost vychovatele o předložení karty žalobce odmítl s tím, že ji nemůže najít a předložit ji v den uskutečnění hovoru. Žalobce byl upozorněn na ust. § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS. Ke stížnosti žalobce na postup vychovatele ve věci telefonní karty provedl ředitel věznice dne 11. 2. 2016 se žalobcem pohovor. (3) Dle žalované bylo řízení o kázeňském přestupku žalobce vedeno v souladu s příslušnými právními i vnitřními předpisy, konkrétně ZVTOS, ŘVTOS a Nařízením generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 36/2014, o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců, ve znění nařízení č. 52/2015. Zopakovala, že jak rozhodnutí o přestupku, tak napadené rozhodnutí mají zákonem požadované náležitosti a dle žalované je nezpochybnitelné, že žalobce svým jednáním prokazatelně porušil ust. § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS. (4) Věznice neporušila ustanovení Evropských vězeňských pravidel, nebrání žalobci v komunikaci s osobami blízkými, ale dbá o to, aby tato komunikace probíhala v souladu se zákonnými ustanoveními.

Žalobce v dalším stanovisku ze dne 10. 5. 2016 uvedl, že (1) ve VIS je zaznamenáno povolení realizovat telefonní hovor dne 31. 12. 2015 v čase od 13,00 hod. Hovor nemohl být uskutečněn, protože korespondence z Velvyslanectví Ukrajiny mu byla doručena v 16,30 hod při výdeji večere (eskorta za ním byla ve 13,00 hod). Zdůraznil, že žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zcela popřela, že by obdržel diplomatickou korespondenci. (2) V dalším vyjádření žalovaná přiznala, že žalobce

byl dne 27. 1. 2016 vychovatelem požádán o předložení telefonní karty. Žalobce uvedl, že telefonní kartu vychovateli předložil a sdělil mu způsob jejího obdržení. Vychovatel mu telefonní hovor nechtěl povolit, protože karta nebyla zaevidovaná a zaevidovat ji „nehodlal“. Žalobce se proto neprodleně obrátil na ředitele věznice s žádostí o pohovor, ale ještě před jeho uskutečněním (11. 2. 2016) mu byla telefonní karta dne 2. 2. 2016 odebrána. Dle žalobce je evidentní, že vychovatel byl obeznámen o tom, že žalobce má v držení novou nezaevidovanou telefonní kartu, o způsobu jejího obdržení, byl požádán o její zaevidování ještě v době před jejím nálezem, ale zaevidovat ji nechtěl. Tvrzení žalované, že o zaevidování telefonní karty požádal až po jejím nálezku dne 2. 2. 2016, se tak dle žalobce nezakládá na pravdě. (3) Žalobce s odkazem na svá předchozí vyjádření zopakoval, že nebyly náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku kladeného mu za vinu a jeho vina nebyla prokázána, když podkladem pro rozhodnutí o uložení kázeňského přestupku jsou pouze úvahy žalované, což je v rozporu s ust. § 47 odst. 1 ZVTOS a zásadou „in dubio pro reo“. (4) Žalobce zopakoval, že věznice Valdice porušuje citované články Evropských vězeňských pravidel. K tvrzení žalované, že telefonní kartu z diplomatické korespondence získat nemohl, navrhl výslech konzula Ukrajiny v ČR (uvedl jméno i kontakt).

Žalovaná v reakci na stanovisko žalobce ve svém dalším vyjádření ze dne 31. 5. 2016 uvedla, že (1) pro výdej korespondence na ubytovně „E“ je podle vnitřního řádu věznice stanoven čas 12,00 až 13,00 hod, tedy v tomto časovém intervalu žalobce korespondenci z Velvyslanectví Ukrajiny obdržel, a pokud by její součástí byla i telefonní karta, měl by ji v čase, kdy se měl konat telefonní hovor, k dispozici. Z uvedeného dle žalované vyplývá, že žalobce telefonní kartu z této diplomatické korespondence získat nemohl. K bodům (2), (3) a (4) žalovaná odkázala na svá předchozí vyjádření s tím, že dne 15. 4. 2016 žalobce realizoval telefonní hovor s matkou prostřednictvím legálně zaevidované telefonní karty.

Žalobce ve svém posledním stanovisku ze dne 21. 6. 2016 uvedl, že ačkoli je čas výdeje korespondence stanoven na 12,00 až 13,00 hod, dochází i k tomu, že úřední doporučená korespondence je odsouzeným doručována v odpoledních hodinách při výdeji večere. K uvedenému navrhl výslech jakéhokoli odsouzeného ubytovaného po delší dobu na ubytovně „E“.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. za výslovného souhlasu žalobce i žalované. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, **že žaloba je d ů v o d n á.**

V předloženém správním spisu je založen záznam o kázeňském přestupku č.j. VS-47887/ČJ-2016-802232-KŘ, ze dne 2. 2. 2016, zpracovaný inspektorem prap. R. S., v němž je uvedeno, že dne 2. 2. 2016 byla ve věznici Valdice provedena technická prohlídka celé 322 ubytovny „E“, v níž je samostatně ubytován žalobce, při které byla nalezena v obálce telefonní karta v hodnotě 180,-Kč (č. 0006828947), která nebyla označena, se závěrem, že žalobce porušil ustanovení § 28 odst. 3 písm.

g) ZVTOS. Zjištěnou skutečnost potvrdil svědek, vrchní asistent B. K., který byl uvedené prohlídce přítomen. Žalobce se k uvedenému vyjádřil tak, že kázeňský přestupek nespáchal, karta je jeho, byla mu v minulém roce zaslána konzulem Ukrajiny. Za další důkazní prostředky jsou označeny: výše citovaná telefonní karta, která byla žalobci odňata a evidenční karta věcí ponechaných odsouzeným (*tato není ve správním spise založena*). Dále je zde založena listina Podání vysvětlení ze dne 18. 2. 2016, v níž svědek B. K. potvrdil svoji výpověď ze dne 2. 2. 2016 o nálezu neoznačené a v evidenční kartě nezapsané telefonní karty v hodnotě 180,-Kč na cele 322. Dále je zde založeno rozhodnutí o kázeňském přestupku ze dne 19. 2. 2016, žalobcem podaná písemná stížnost ze dne 19. 2. 2016 (doručena žalované dne 22. 2. 2016) a žalobou napadené rozhodnutí o stížnosti ze dne 26. 2. 2016.

Se žalovanou lze souhlasit v tom, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňských řízeních vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase. Tento argument má oporu v nálezů Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08. To však neznamená právo žalované rezignovat na povinnost, aby jí vydané rozhodnutí odpovídalo řádně zjištěnému skutkovému stavu věci, vypořádalo se s provedenými důkazy, bylo srozumitelné a logicky odůvodněné.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 ZVTOS je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.

Podle ustanovení § 47 odst. 1 ZVTOS lze kázeňský trest uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného.

Mezi účastníky je sporné to, jakým způsobem žalobce získal telefonní kartu, která u něho byla nalezena při technické prohlídce jeho cely dne 2. 2. 2016 a zda se dopustil skutku, který je mu kladen za vinu, a to porušení ustanovení **§ 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS, podle kterého je odsouzeným zakázáno bez souhlasu Vězeňské služby prodávat, směňovat a darovat věci, které mají v držení ve věznici.**

V rozhodnutí o přestupku je uvedeno, že žalobce získal telefonní kartu zakázaným způsobem bez souhlasu Vězeňské služby, a aniž by bylo náležitě zjišťováno a objasněno jakým způsobem žalobce telefonní kartu získal, správní orgán prvního stupně dospěl k „jednoznačnému závěru“, že ji získal některým ze zakázaných způsobů vyjmenovaných v ust. § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS. Uvedený závěr potvrdila i žalovaná v rozhodnutí o podané stížnosti, ač žalobce od počátku kázeňského řízení konzistentně tvrdil, že telefonní kartu obdržel v diplomatické korespondenci od konzula Ukrajiny. Ostatně i v minulosti žalobce uvedeným způsobem telefonní kartu obdržel, což potvrdila i žalovaná. Nejednalo se tedy o natolik mimořádnou či nemožnou skutečnost, která by mohla vyvolat vážnější pochybnosti o pravdivosti takového tvrzení. Přesto správní orgán prvního stupně i žalovaná, aniž by alespoň ověřily z evidence v jednotném záznamovém listu pro korespondenci v elektronické aplikaci VIS, zda a jestli vůbec žalobce nějakou diplomatickou korespondenci obdržel, bez dalšího uvedený způsob jednoznačně

vyloučily. Žalovaná dokonce v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedla: „v rozhodné době předcházející zjištění přestupku žalobce žádnou diplomatickou korespondenci neobdržel, což lze doložit evidencí v jednotném záznamovém listu pro korespondenci v elektronické aplikaci VIS“. Uvedený argument zopakovala i ve vyjádření k žalobě.

Zásadní obrat v argumentaci žalované nastal v okamžiku, kdy žalobce ani v replice na vyjádření žalované neustoupil od svého tvrzení, že telefonní kartu získal od konzula Ukrajiny a nabídl k důkazu ověření z evidence v jednotném záznamovém listu pro korespondenci v elektronické aplikaci VIS. V následném stanovisku ze dne 29. 4. 2016 již žalovaná potvrdila, že žalobce obdržel korespondenci z Velvyslanectví Ukrajiny a současně soudu předložila kopii VIS, z níž je zřejmé, že žalobci byla uvedená korespondence doručena dne 31. 12. 2015. Tvrzení žalobce o doručení diplomatické korespondence se tedy ukázalo jako pravdivé. Žalovaná dokonce připustila a doložila další kopii VIS, že žalobci byl povolen telefonní hovor na den 31. 12. 2015 v době od 13,00 hod, s tím, že k jeho uskutečnění nedošlo, protože neměl telefonní kartu. Z uvedeného pak dovodila, že ji nemohl z této diplomatické korespondence získat a setrvala na tom, že žalobce o zaevidování telefonní karty požádal až po jejím nalezení při technické prohlídce cely dne 2. 2. 2016. S odkazem na současně doloženou další kopii VIS žalovaná připustila i to, že dne 25. 1. 2016 žalobce požádal o uskutečnění telefonního hovoru na den 27. 1. 2016 s využitím telefonní karty, který vychovatel nepovolil. Kvůli nepovolení telefonního hovoru s rodinou žalobce požádal dne 28. 1. 2016 o pohovor s ředitelem věznice. Žalovaná uvedenou žádost žalobce doložila soudu v kopii, z ní je pak patrné stanovisko vychovatele ze dne 29. 1. 2016 o nepovolení telefonního hovoru a vyřízení žádosti dne 11. 2. 2016, kdy byl uskutečněn pohovor žalobce s ředitelem věznice. Z časového sledu událostí je pak zřejmé, že k pohovoru žalobce s ředitelem věznice došlo až po provedení technické prohlídky cely žalobce (dne 2. 2. 2016), při níž byla předmětná telefonní karta nalezena. Tvrzení žalované v dalším stanovisku ze dne 31. 5. 2016 o tom, že žalobce obdržel diplomatickou korespondenci v čase od 12,00 do 13,00 s tím, že jejím obsahem nemohla být telefonní karta, jen potvrzuje to, že žalovaná v řízení o kázeňském přestupku náležitě a pečlivě neprošetřila všechny okolnosti projednávané věci, jednoznačně vyloučila tvrzení žalobce, aniž by ho jakkoliv ověřila. Žalobce na podporu svého tvrzení navrhl výslech konzula Ukrajiny.

Nutno podotknout, že výše citované důkazy - kopie VIS, nebyly součástí soudu předloženého správního spisu a žalovaná je soudu předložila až v reakci na repliku žalobce. Krajský soud připomíná, že nelze „dohánět“ důkazy či jiné okolnosti toho kterého případu až ve vyjádření k žalobě. Uvedený závěr má oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1As 45/2013-37, v němž se mimo jiné uvádí: „Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však vyjádřením k žalobě (či kasační stížnosti) nemůže být dodatečně zhojen nedostatek odůvodnění správního rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58).“

Z výše uvedeného popisu událostí, které vyšly postupně najevo až v řízení před krajským soudem, má krajský soud zato, že v řízení o kázeňském přestupku nebyl náležitě objasněn skutkový stav věci. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že žalovaná neprokázala, jakým způsobem žalobce telefonní kartu získal, kdy, kde, od koho. Za

uvedeného stavu věci pak nelze přisvědčit žalované v učiněném závěru, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce získal telefonní kartu některým ze zakázaných způsobů vyjmenovaných v ust. § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS, tedy směnou, prodejem nebo darováním. Na skutku žalobce, který je mu kladen za vinu, by se musela podílet i další osoba, s níž měl žalobce telefonní kartu směňovat, od ní kupovat či získat darem. Tím se žalovaná vůbec nezabývala. Uvedenou žalobní námitku tedy soud shledal důvodnou.

Stranou krajský soud ponechává skutečnost, jak měl žalobce postupovat v případě doručení telefonní karty v diplomatické korespondenci (viz příslušná ustanovení ZVTOS, ŘVTOS, interní opatření věznice Valdice o režimu používání telefonních karet), i zde se však tvrzení účastníků rozcházejí. Není pochyb o tom, že pro telefonáty ve věznici musí platit jasná pravidla stanovená výše citovanými právními předpisy i samotným opatřením věznice Valdice. Porušení zákonných ustanovení, které je kvalifikováno jako kázeňský přestupek, však musí být náležitě a bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, a to se v daném případě nestalo.

Krajský soud tak má po provedeném přezkumu zato, že nebyly náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina žalobce ve smyslu § 47 odst. 1 ZVTOS. Soud tak za dané situace musel postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. c) s. ř. s., rozhodnutí žalované zrušit pro vady řízení proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění a rovněž pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná povinna respektovat požadavek krajského soudu na řádné vedení řízení před správním orgánem, stejně tak jako na přesvědčivé odůvodnění svého rozhodnutí, v němž se musí vypořádat se všemi důkazy, které byly v řízení provedeny (případně ještě budou – viz návrh žalobce na výslech svědka), stejně jako objasnit důvody, proč tvrzení žalobce neuvěřila. Právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 4, 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle obsahu soudního spisu úspěšnému žalobci žádné náklady řízení nevznikly, proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. březen 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu